

821.111-31
K38

ДЖЕСС КІДД

C1216189

БЕЗСМЕРТЯ
у
СКЛІ

ФАБУЛА
ВИДВНИЧИЙ ДІМ

Розділ 7

Чоловік зняв покривало зі скляної посудини.

Брайді була занадто дорослою, аби плакати, і занадто гордою, аби закричати, а їй хотілося зробити обидві ці речі. Занадто дорослою... А скільки тоді було Брайді?

Не більше десяти й не менше восьми років, казав її батенько. На вигляд здавалася ще молодшою.

Брайді набрала повні груди повітря й підійшла ближче до посудини. Хоча її ноги хотіли негайно втекти і голова з цим погоджувалася.

— Гарненько придивися,— сказав чоловік.— І скажи, що ти про це думаєш, Бріджит?

Брайді відчувала: чоловік за нею спостерігає, не зводить із неї очей. Йому хотілося знати, якою буде її реакція на цей закупорений кошмар. І вона чомусь знала, що теперішні дії визначають її майбутнє тут, із цим джентльменом, у цьому будинку.

Брайді простягла руку, аби торкнутися скла, а тоді, усвідомивши, що має брудну долоню, відсмикнула її та сховала під спідницю.

Страшенно замурзана, у цій прекрасній кімнаті вона здавалася більш недоречною, ніж те страхиття в скляній посудині. Приміщення справді було дуже гарним: засклені шафи, письмовий стіл із полірованого дерева, полиці з книжками в шкіряних палітурках. А за вікном — галявина, що тягнулася, скільки сягає око, і вітрила човнів удаліні. Проте Брайді дивилася не на ті красоти, а на скляну посудину.

Вона крадькома зиркнула на чоловіка.

Він мав блакитні очі, рудуваті бакенбарди й волосся пісочного кольору, дещо посивіле на скронях. Його обличчя було довгастим, із виразом, як у сумного й поважного коня. В очах теплилась усмішка, і вона, як пізніше усвідомила Брайді, була там частіше, ніж на губах. Досить високий, із правильними рисами обличчя, він мав дещо гострий ніс і тонкі губи. Говорив спокійним голосом, з усіма був чемним (звертався до всіх однаково, незалежно від соціального статусу людини), одягався зі смаком, хоча й трохи похмуро.

Його звали доктор Джон Імс, і кілька годин тому він купив Брайді за гінею. І тепер бажав побачити, що він придбав.

Брайді знову зосередила увагу на посудині та її нечестивому й жахливому вмісті.

Що радив її старий батенько Ган Мерфі?

Коли сумніваєшся, розбери на частини, дівчинко.

Мертві жаби, птахи, щури, кішки та навіть одного разу бідолашний собака, якого повісили вуличні діти. Усіх було препаровано з особливою ретельністю. Брайді годинами вивчала таємниці їхніх організмів, захоплюючись будовою кінцівок і крил, дула в трахею мертвого птаха, видаючи звуки його співу.

Потім вона збирала останки й хоронила їх, закопуючи в коробці від тютюну або чомусь схожому, і ніколи не забувала покласти квітку або листок і промовити над могилою молитву. На знак поваги.

Коли сумніваєшся, розбери на частини, дівчинко.

Брайді поглянула на чоловіка. Він чекав.

Вона якнайретельніше витерла долоні об свою спідницю (таку ж брудну, як і її руки) та вийняла свій кишеньковий складаний ніжик.

Вона відкриє посудину, понюхає рідину, дістане істоту, наче потворний огірок, потрясе нею, покладе на стіл... Брайді приставила вістря ножа до кришки, що закупорювала посудину.

— Ні! — крикнув доктор Імс, але в його голосі було чутно натяк на веселий подив.— Кришка має залишитися недоторканою. Сховай свій ніж, дитино.

Брайді поклала його в кишеню.

— Чи бачила ти раніше щось схоже на цей екземпляр, Бріджит?

Вона пригадала, як колись пізньої ночі навідувалася з Іаном до лікарні у справах. Столи для розтину, відра з кров'ю та просочені нею мішки — Брайді багато чого бачила. Але чи було щось схоже на це? Ніколи, жодного разу.

— Щось не пригадую, сере.

Доктор Імс милувався немовлям у банці.

— Це природне диво чи дивовижна каверза?

— Це каверза, сере. Немовлята не мають хвостів.— А тоді в голові Брайді промайнула страхітлива думка.— Сере, то що, вони вбили немовля, аби запхати його в посудину.

Доктор Імс заперечно хитає головою:

— Ні, Бріджит, створіння вже було мертвим. Вони помістили його в цю скляну посудину, аби воно постійно зберігалось у спеціальному розчині. Уважали, що екземпляр дуже важливий і його негоже втратити.

— Звідки ви знаєте, що воно вже було мертве?

— Я — лікар,— усміхнувся доктор Імс.

Його слова не вельми переконали Брайді.

— Отже, Бріджит,— сказав він.— Як називається цей екземпляр?

Брайді не мала ані найменшого уявлення.

— Рибоподібне немовля? — наважилася вона.

— Воно називається Вінтерова Русалка.

Гарне ім'я і гарне слово.

Русалка, русалка, русалка.

Брайді раз у раз пошепки повторювала це слово, поки, ходячи навколо стола, з усіх боків оглядала Вінтерову Русалку.

А коли нарешті підвела очі, побачила молоду жінку, що стояла біля дверей.

— Елайза — наша економка, вона допоможе тобі облаштуватися.

Елайза вклонилася доктору Імсу й кивнула Брайді. На банку з русалкою вона навіть не звернула уваги. Брайді ще не знала, але Елайза сприймала все як належне, бо, працюючи в доктора Імса, уже всілякого надивилась. Елайза була милою. Мала добрі карі очі та блискуче каштанове волосся й була вбрана у скромну чисту сукню.

Брайді відчула страшний сором через свою брудну неохайність. Її вигляд міг справити гнітюче враження на будь-кого. Дівчинку вкривав не тільки лондонський бруд, але й кров, що потемніла до брудно-бурого кольору на руках і спеклася до чорноти під нігтями. Сукня також була в крові, що висохла й набула іржавої барви, а просяклі кров'ю спідниці стали геть жорсткими. Черевики обліпила найгірша лондонська багнюка. Щоки Брайді палали багрянцем. Здавалось, її тіло раптом заверещало в цій кімнаті, де пахло милом і поліроллю, свічковим воском і свіжозрізаними квітами. «Ось яке я,— репетувало воно,— зі смердючими пахвами й спітнілою дупою, облізлою шиєю та масним волоссям, зіпрілими ступнями й немов чумним віддихом».

— Елайзо, міс Бріджит сьогодні відважно намагалася врятувати життя чоловіка,— сказав доктор Імс, ніби виправдовуючи її непристойний вигляд.— Я вважаю це дуже хоробрим учинком, а ви?

— Так, сере, міс Бріджит має сміливий вигляд.

Елайза всміхнулася недовірливій Брайді, від чого її серце радісно закалатало. Доктор Імс обійшов стіл. Йому хотілося поплескати Брайді по голові, але, передумавши, він поклав руку на її плече й сумно всміхнувся, дивлячись їй в очі.

— Зараз ти підеш з Елайзою, вона покаже тобі будинок. Брайді ще раз зиркнула на скляну посудину.

— Вінтерова Русалка буде тут, коли ти повернешся, Бріджит.

Елайза подала Брайді руку. Та завагалася, але потім узяла її, дивуючись, як Елайза змогла щось роздивитися крізь бруд.

* * *

Покоївки нагріли казан води й почали знімати з Брайді одяг. Після чергової знятої речі вони тихо ойкали. Воду в олов'яній ванні міняли тричі й використовували дуже їдке мило. Ретельно вимили голову Брайді, волосся розчесали, а ковтуни, які не вдалося розчесати, просто відтяли; вона крізь сльози дивилась, як ці волохаті червоні павуки падали на підлогу пральні. Її витерли насухо та дали ласощі, зацукрований мигдаль, і пообіцяли дати ще, коли вона одягнеться.

Потім почали вбирати її в речі, що належали покійній міс Лідії.

Наряд складався з багатьох шарів: до кожного, звичного для Брайді, додавали ще два. Сорочка, обшиті мереживом панталони, спідниці, кістяний корсет, бордова сукня з блискучої тканини, чепчик, панчохи, туфлі з пряжками, у які, аби вони не спадали, напхали паперу. З кожним шаром Брайді ніби ще більше стискалась, почувалася щораз дивніше й дедалі більше напружувалася. Тепер, коли починала рухатися, виникало відчуття, ніби вона лялька, яка вперше ворушить руками й ногами. Потім покоївки відвели Брайді нагору в дитячу кімнату й показали іграшки покійної міс Лідії.

— А що сталося з міс Лідією? — спитала Брайді. — Чому я ношу її одяг?

Покоївки лишень спантеличено похитали головами. Брайді знову спитала, набагато повільніше та з англійським акцентом. У відповідь покоївки дали ще один зацукрований мигдаль і покликали Елайзу, яка розповіла, що міс Лідія

померла, випавши з вікна, коли була лишень трохи старшою від Брайді.

— Вона занадто нахилилася з вікна, аби погодувати дроздів, які звили гніздо на карнизі, — розповіла Елайза. — Так сказав Гедеон.

Покоївки, що склали білизну в кутку кімнати, перезирнулися.

— Хто такий Гедеон?

— Молодий господар, син доктора Імса. Він у школі. — Елайза поплескала Брайді по руці. — І то на краще, бо Гедеон не завжди доброзичливий, але дуже гарний і розумний, тож одного чудового дня стане великим лікарем, як і його тато.

— Мене він також викине з вікна? — спитала Брайді. — Як Лідію?

У кутку кімнати одна з покоївок вискнула, а друга випустила з рук стос спідніх сорочок.

Елайза холодно глянула на них, а тоді обернулася до Брайді.

— Від його рук із твоєї голови не впаде жодної волосини, бо я пильнуватиму за тобою. Будеш моєю другою дитиною.

— Ви вже маєте дитину?

— Так. Він ще маленький і зветься Едгар Кемптон Джонс.

— Ім'я як у справжнього джентльмена! — зауважила Брайді.

Одна з покоївок у кутку пирхнула. Друга штовхнула її ліктем. Елайза насупилася, дивлячись на високу самовдоволену служницю:

— Ти вже скінчила, Доркас?

Та спохмурніла й присіла в реверансі.

— Тоді йди складати білизну міс Імс, — суворо сказала Елайза. — Мері, а ти їй допоможеш. — Вона провела поглядом покоївок, що одна за одною повиходили з кімнати, а тоді обернулася до Брайді. — Дві дурні гуски.

Ця неординарна детективна історія вікторіанських часів надзвичайно захоплива й чудово написана... Кідд дарує світові те, що миттєво стає чи не найкращим дуєтом із привидами у художній літературі.

The Times

Від цієї гостросюжетної кримінальної фантастики про вікторіанську епоху сироти по шкірі... дуже вишукано... Її уява буває в чітко контрольованій прозі. Її лаконічність створює високу напругу.

The Guardian

Закручений, витончений сюжет... Захопливий, смішний і добре написаний.

The Sunday Times

Майстер-клас з оповіді. Один із тих творів, що справді змушують сміятися вголос, приголомшують і перевертають ваше уявлення про те, якою може бути історія. Рідко можна знайти книжку, що дарує стільки задоволення.

*Кіран Мілвуд Гаргрейв,
британська поетка й письменниця,
членкиня Королівського літературного товариства*

Захопливо, таємничо, незвичайно, але передусім чудово написано й наповнено любов'ю.

*Грем Нортон,
телеведучий, комік, актор,
колумніст, письменник*

fabulabook.com

@Fabulabook

@fabulabook

@fabulabook